











EMILE GABORIAU:

## TATVINA

29

(Nadaljevanje).

— Ali si na Prosperja že pozabil?  
— Ona ga bo kmalo začela sovražiti in zaničevati. — Saj si ravnaj prejemnik, da živi neko lahko živko. — Pri tem neha vsaka ljubezen. — Sicer pa tudi, on je blagajnik. —  
— O, Prosper je pošteni. —  
— Lepo, toda s svojo plačo ne more izhajati, če polovico zaigra. Pri največjem poštenjaku se pojavijo včasih skušnjave. — Ker je nam na poti, ga morava napraviti neškodljivega. — Ne boj se, jaz bom že dobil sredstva. — S tvojo pomočjo se bo dalo vse napraviti.  
— Prišel si govoriti o stvari, za katero nisem prav posebno navdušen.

— Ali si postal naenkrat pobožen, ali si postal čez noč pošteni?

— Bogat nisem bil še nikdar, toda dostojen sem znal biti. — Jaz nimam srca, da bi mogel do skrajnosti mučiti dvoje nedolžnih oseb.

— Dobro vem, da sem šel nekoliko predaleč.

— Se nekaj časa sta se pogovarjala, slednjič sta si pa podala roki in se ločila v največjem zadovoljstvu.

— Že naslednji dan je začel igrati Raoul svojo novo ulogo.

— Priden mladenič se je izpremenil v lahkomisljenega pustolovca.

— Mati mu je dajala in dajala, slednjič so bili pa njeni viri popolnoma izčrpani. Tudi Magda — sestrčina — je morala večkrat kaj prispevati.

— Prišlo je tako daleč, da je naročala na dolg, in računi, ki jih je dobival mož, so bili vedno večji.

— Kar se je moralo zgoditi, se je zgodilo. — Nekega večera je prišel Raoul k materi in zahteval od nje 2000 frankov.

— Bankirjeva žena je zajokala. — Ničesar več nimam, razen nakita sem ti dala vse. — Če si kaj na boljšem ž njim, ga vzemi.

— Daj, torej, da zastavim.

— Nesrečnica mu je izročila krasen etui, v katerem je bila dragocena ovrtnica. Raoul se ji je v kratkih besedah zahvalil in odnesel nakit v zastavljalnico.

— Toda mladenič ni bil zadovoljen samo z ovrtnico. — Izprosil je od nje razne zapeljivke, prstane, diademe in sploh vse, kar je imela. Vse je nesel v zastavljalnico. — Tudi Magda mu je dajala.

— Valentina je samo jokala, mlada deklica je bila pa jezna in ga je zaničljivo gledala.

— Zdaj pa ne morem več — je rekel Raoul nekega dne svojem stricu — če hočeš, bom šel na cesto in bom začel ropati nedolžne ljudi, ljudi, katerih ne poznam. — Vse storim, karkoli hočeš, samo ne zapovej mi, da bi še nadalje nadlegoval ubogi ženski. — Za to stvar nimam več poguma.

— Clameran je skomignil z rameni.

— Tudi meni se smilila, pa kaj hočem. — Če hočeva dospeti do cilja, morava popolnoma izvesti svoj načrt.

— Raoul ga je slednjič ubogal in je nadaljeval s svojim ostudnim delom.

— Valentina je slednjič sklenila obrniti se na markijo. — Odkar se je vrnil s potovanja, ga še ni bilo pri njej. — Magde se je bal.

— Najbolje je — je rekla Valentina nekega dne Magdi — da govoriš z markijem. — Čimprej rešiva zadevo, tembolje bo za obe.

— Zatem je pisala markijo in mu sporočila, da naj pride naslednji dan k njej.

— Ker ji je on odpisal, da se mu sitno zdi hoditi k Fauvellovim, se je napotila sama k njemu v hotel Louvre.

— Povedala mu je vse, kaj se dogaja z Raoulom.

— Ga bom že jaz naučil — je vzkliknil in stisnil pesti. — To je nezasišeno. — V treh mesecih sem mu več izdal kakor 200.000 frankov, ker mi je vedno grozil, da bo vas naprosil.

— Gospa Fauvellova se je silno začudila.

— Clameran je stopil k omari in vzel iz predala za 20.000 zadolžnic, ki so vse glasile na mladeničevo ime.

— Jaz sem mu pa dala 40.000 v gotovini in nakit, ki je vreden najmanj 100.000 frankov. — Moj Bog, kaj vendar počne z denarjem?

— Clameran je skomignil z rameni.

— Milostljiva gospa, če vam bo deček delal še kaj preglavice, obrnite se zaupno name. — Vse moje premoženje vam je na razpolago.

— Valentina je to ponudbo hvaležno zavrnila, pri tem se ji je pa nehoti porodila misel v glavi: — Zdi se mi, da markij ni tako slab človek, kot sem si v začetku mislila.

— Mlada deklica se pa ni dala tako hitro premotiti, kakor njena teta. Slutila je, kaj se dogaja in čakala je ugodne prilike.

— Clameran se je bil kmalo zatem sestel z Raoulom.

— Dobro si napravil — je rekel stric — ženski sta zdaj popolnoma izčrpani. — Od zdaj naprej ne smeš zahtevati niti belica več. Svojo ulogo si izborno odigral.

— Saj je tudi skrajni čas. — Vrjameš, da sem že vsega sit? — Kaj misliš še storiti?

— Raoul je vedel, da misli s temi besedami Prosperja.

— Clameran je sprva mislil, da mu bo popolnoma lahko ugonobiti tega človeka.

— Raoul je bil namreč izvanredno dober zapeljivec. — Mladega moža je vodil po plesih, ponočeval je z njim in ga silil igrati. — Bertomy je bil pa mož na mestu. Nikdar ni izgubil vlade nad samim seboj. — Sitno mu je bilo, ker se je bil nekoliko zadolžil, in so mu bili dolžniki neprestano za petami.

— Vse zastoj — je rekel Clameran. — Ako bova čakala, da bo Prosper poveril, lahko čakava do sodnega dne. — Prej se ustrelji, kakor pa ukrade.

— In tako sta čakala in čakala.

— Raoul je bil med tem zopet postal priden in dober mladenič. — Da bi dokazal svoji materi, kako se je poboljšal, je opustil svoje razkošno stanovanje in se je na zimo preselil v malo hišico pri Vesinetu. Rekel je, da se bo v samotni pokoril za svoje pustolovščine.

— Valentina je bila s tem popolnoma zadovoljna.

— Fauvello se je začel fant smiliti. — Nekdo mu je rekel:

— To ni nič, mlad človek mora delati, drugače se čisto poleni. — Če hočeš imeti v moji pisarni službo, ti jo takoj preskrbim. — Petsto frankov ti bom plačal na mesec.

— Mladenič je to ponudbo odločno zavrnil, vsled česar mu je bankir po ovinkih povedal, da se ne sme na njegovo pomoč nič več zanašati.

— Raoul je bil razaljen in je sklenil popolnoma prekiniti z obiski pri Fauvellovih.

— Clameran je postajal nestrpen. — Raoul je storil vse, kar je bilo v njegovi moči, da bi zvalil Prosperja v past, pa ni vse skupaj nič pomagalo.

— Nekega večera je pa prišel zaveznikom na pomoč slučaj. — Raoul je šel k Prosperju, ker je začel piti in igrati z Gypsy in Prosperjem.

— Gypsy, ki je malo preveč pila, se je začela pritoževati nad Prosperjem, čez, da je ne ljubi več. — Prosper, ki je tudi malo preveč pil, ji je rekel, da čuva njeno ime bankirjevo blagajno.

— Raoul je bil kmalo zatem odšel k Clameranu. — Marki se je nekega dne spet spomnil, da je zbudil iz sladkega spanja, ko mu je pa povedal, da je vreden, je veselo zaploskal z rokami.

— Zdaj ga pa imava. — Bertomy je prepošten, da bi poveril. — Vseeno je. — Zdaj veva geslo in pot nama je odprta. — Zakaj pa nisi vzel ključa?

— Ni treba. — Bankir ima svojega v spalnici, v pisalni mizi.

— Lepo ti greš k gospe in ji rečeš, da naj ti da ključ.

— Ne bo veliko pomagalo. — Bankir nima nikdar v banki večje svote denarja.

— Bom že jaz poskrbel, da ga bo imel. — Naznanil mu bom, da bi rad dobil pojutranjem zgodaj jutraj ves denar, ki ga imam pri njem.

— Prosper bo torej imel svoto že jutri zvečer v blagajni.

— Raoul ni vedel, kaj bi odgovoril. — Ničesar drugega se ni bal, kakor tega, da bi Valentina ne bila takoj s tem zadovoljna.

— Zločinca sta sedela do jutranje zore pri mizi in kovala načrte. Zadevo je bilo treba prekomogoče izvršiti, drugače bi bilo nepozno.

— Torej pojutranjem?

— Da, pojutranjem.

— Po teh besedah sta se ločila.

— Približal se je večer, ko bi se imela izvršiti tatvina.

— Raoul je postajal vedno bolj nemiren.

— Zlodja, ali se bojiš? — ga je narahlo Clameran.

— Da, bojim se. — Jaz nisem tak rabelj kakor si ti.

— Clameran je že začelo skrbeti, da bi se mladenič ne skesal.

— (Nadaljuje str.)

**L**dobite "GLAS NARODA" skromi štiri mesece dnevno, izvzemli nedelje in postavnih praznikov. "GLAS NARODA" izhaja dnevno na šestih straneh, tako, da dobiti tedensko 36 strani berila, v mesecu 156 strani, ali 624 strani v štirih mesecih. "GLAS NARODA" donaja dnevno poročila s bojišča in razne slike. Sedaj ga sleherni dan razpošiljamo 3.000! — Ta številka jasno govori, da je list zelo razširjen. Vse osebe lista je organizirano in spada v strokovne unije.

## MODERNO UREJENA TISKARNA GLAS NARODA

VSakovrstne TISKOVINE  
IZVRAJUJE PO NIZKIH  
CENAH.

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*

\*\*\*